

Arrest

nr. 239 189 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 april 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VAN BEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische broer, de heer S.A. (bijlage 19ter). Verzoeker kreeg tot 13 november 2019 de tijd om bijkomende documenten voor te leggen.

Op 7 februari 2020 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2019 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ROESELARE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.08.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde S. A., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen (sic) middel'.

De referentiepersoon haalt aan een beroep te doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).

'Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:- 'model 8' op naam van de referentiepersoon, opgemaakt te Roeselare dd. 04.12.2017- document 'verklaring van gastvrijheid' dd. 18.04.2018 en 12.05.2018 waarin een derde verklaart dat hij betrokken een de referentiepersoon sedert respectievelijk 17.04.2018 en 12.05.2018 ontvangt op zijn adres als gast: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen

deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige gezinshereniging.

Er werden geen officiële documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon officieel woonachtig waren op dit adres.

- documenten ‘mededeling van gastvrijheid’ dd. 18.06.2018 waarin een derde verklaart dat hij zowel betrokkene als de referentiepersoon in de periode 18.07.2018 – 18.10.2018 ontvangt op zijn adres V. G. B. 1 te V. als gast: echter, wat betreft het aangehaalde verblijf van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat er geen officiële documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene officieel woonachtig was op dit adres.

- identiteitskaart Italië (CA04348BX) op naam van de referentiepersoon, afgeleverd op 06.08.2018, met vermelding van het adres V. G. B. 1 te V.

- onvertaalde Italiaanse documenten: echter, deze documenten werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon zich in december 2017 liet uitschrijven naar Nederland. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon op 06.08.2018 een verblijfsrecht verwierf in Italië. Echter, uit de voorgelegde gegevens blijkt niet op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Italië verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Italië woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Italië een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.07.2010 in Roeselare woonachtig is, op zijn huidige adres, zijnde K. te [...] R. Op 04.12.2017 laat hij zich afschrijven naar het buitenland; uit het geheel van de beschikbare gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden waar hij verbleef. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat hij op 06.08.2018 een verblijfsrecht verwierf in Italië, en iets meer dan drie maanden later, op 20.11.2018 laat hij zich opnieuw inschrijven op het adres K. te [...] R. Enkele maanden later dient zijn broer een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het ‘recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie’.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft en inmiddels de Belgische nationaliteit verwierf, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“De verwerende partij meent dat de aanvraag tot gezinshereniging dient te worden geweigerd.

Art. 47/1. VW luidt als volgt:

[1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 47/3 VW verduidelijkt als volgt:

Art. 47/3. [1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven. In casu wordt het duurzaam karakter van de familierelatie niet betwist.

11.1.2. Het daadwerkelijk verblijf van de referentiepersoon kan evenmin worden betwist. Deze legde immers een verblijfskaart voor die tien jaar geldig was:

“...”

Hieruit blijkt duidelijk dat de referentiepersoon beschikte over een verblijf van meer dan 10 jaar in Italië.

11.1.3. De verwerende partij ontkent dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden, doch de verklaring van gastvrijheid bevindt zich op een schrijven waarop de hoofding van de gemeente V. staat.

Bovendien stemt het adres vermeld op de Italiaanse verblijfskaart van de referentiepersoon overeen met het adres op de verklaring van gastvrijheid. De verwerende partij stelt niet dat deze verblijfskaart vals zou zijn. Aldus liggen er wel degelijk officiële bevestigingen voor van de verblijfplaats van de referentiepersoon (de Belgische broer) van de verzoekende partij.

Bovendien is niet de noodzakelijk de verblijfplaats van de referentiepersoon in het ander EU-land essentieel, doch het kan ook het ten laste zijn van de verzoekende partij van hem toen hij in zijn land van herkomst/verblijf verbleef.

Ook hieromtrent werden meerdere documenten voorgelegd, doch de verwerende partij zwijgt hierover in alle talen!

Art. 47/1, §1, 2° VW, zoals hierboven reeds geciteerd, luidt immers als volgt:

[1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

2° de niet in artikel 40bis, § 2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

De overschrijvingsbewijzen, zoals toegevoegd bij de aanvraag als bewijs van het ten laste zijn van de verzoekende partij van haar broer, worden in casu niet besproken.

De aankopen die haar broer voor haar gedaan heeft (als bewijs van het ten laste zijn) worden in casu evenmin besproken - er wordt niets over gemotiveerd.

Om deze reden alleen al werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting besproken (strikt genomen zou men hier zelfs gewag kunnen maken van een schending van de formele motiveringsverplichting).

11.1.4. Aldus schendt bovenstaande motivering manifest artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

Verzoeker citeert de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het duurzaam karakter van de familielatie niet is betwist en dat het daadwerkelijk verblijf(recht) van de referentiepersoon ook niet kan betwist worden omdat hij een verblijfskaart kan voorleggen die tien jaar geldig is. Verzoeker beeldt in het groot de voor- en achterkant van de voorgelegde Italiaanse kaart af in het verzoekschrift. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde ontkent dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden, nochtans blijkt uit de verklaring van gastvrijheid dat de hoofding van de gemeente V. vermeld is en het adres stemt overeen met het adres op de Italiaanse verblijfskaart van de referentiepersoon, zijnde de Belgische broer van verzoeker. Verder stelt verzoeker dat niet noodzakelijk de verblijfplaats van de referentiepersoon in een ander EU-land essentieel is, doch ook het ten laste zijn van verzoeker toen hij nog in het herkomstland verbleef. Verzoeker stipt aan dienaangaande meerdere documenten te hebben voorgelegd, zoals overschrijvingsbewijzen en aankopen die de referentiepersoon voor verzoeker heeft gedaan, doch de gemachtigde heeft hieromtrent niet gemotiveerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in functie van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...).”

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG,

72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG 2004/38/EG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013- 2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer* e.a., C-397/01–C-403/01, *Jurispr. blz. I-8835*, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki* e.a., C-378/07–C-380/07, *Jurispr. blz. I-3071*, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, *Jurispr. blz. I-365*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

De Burgerschapsrichtlijn is van toepassing op Unieburgers die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen en zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, alsook op hun familieleden, ongeacht de nationaliteit, die de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen.

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punt 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. t. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., punt 34).

Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., ptn 34 en 35).

Dit geldt a fortiori voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, punt 19).

In casu dient te worden vastgesteld dat de broer van verzoeker (de referentiepersoon) in België, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, woont en verblijft. Hij oefent dus heden geen recht van vrij verkeer of van verblijf uit in een andere lidstaat, zodat hij niet onder de werkingssfeer van de Burgerschapsrichtlijn valt. Er kan dan ook op grond van de Burgerschapsrichtlijn in principe geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend aan verzoeker als familielid van een Belg die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft.

De vraag die zich vervolgens stelt, is of dit een geval is van terugkeer van een Unieburger die onder artikel 21 van het VWEU aanleiding kan geven tot een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor verzoeker.

De gemachtigde citeert in deze terecht wat het Hof van Justitie hierover heeft gesteld: *“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Iida, punt 70).”* (eigen onderlijnen) (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punt 54).

Het Hof heeft vervolgens besloten dat op grond van artikel 21, lid 1 van het VWEU, de Burgerschapsrichtlijn naar analogie toepassing vindt in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong, in casu de lidstaat van nationaliteit (zie HvJ C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, 2014, punt 61).

Opdat het gezinsleven kan worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht, moet er dus aan twee voorwaarden worden voldaan:

- ten eerste moet er sprake zijn geweest van een ‘daadwerkelijk verblijf’ in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendig en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde zich gesteund op het motief dat *“de referentiepersoon [aan]haalt[...] beroep te doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie”*. Verder stelt de gemachtigde dat *“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon zich in december 2017 liet uitschrijven naar Nederland. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens*

een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).” en verder “Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon op 06.08.2018 een verblijfsrecht verwierf in Italië. Echter, uit de voorgelegde gegevens blijkt niet op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Italië verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).”

Zoals hierboven uiteengezet kon de gemachtigde zich op rechtmatige wijze steunen op deze motieven om vast te stellen dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op terugkeer, en dus niet kan genieten van dit recht gegarandeerd door artikel 21 VWEU in samenlezing met de Burgerschapsrichtlijn gelezen in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker zelf kan dan ook niet genieten van het afgeleid verblijfsrecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat uit de door hem voorgelegde stukken niet kan afgeleid worden dat zijn broer, de Belgische referentiepersoon, zijn verblijfsrecht in Italië heeft verworven *“als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)”*. Verzoeker stelt enkel dat de referentiepersoon wel degelijk een verblijfsrecht heeft en dat dit voortvloeit uit de door hem voorgelegde verblijfskaart. De Raad moet de gemachtigde volgen dat uit die identiteitskaart enkel blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verworven op 6 augustus 2018, evenwel op welke basis hij dat verworven heeft, is helemaal niet duidelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het voormelde arrest O. en B. in punt 60 erop wijst dat zelfs indien de derdelander zou beschikken over een krachtens artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn afgegeven verblijfskaart, hetgeen in casu ook niet is aangetoond, dit declaratief van aard is, doch geen rechten schept.

Aangezien blijkens de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie zowel het daadwerkelijk verblijf van de referentiepersoon krachtens artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn in Italië als het in het gastland opgebouwde en bestendigde gezinsleven cumulatieve voorwaarden zijn, kan de voormelde vaststelling dat niet afdoende is aangetoond dat aan de eerste voorwaarde is voldaan reeds volstaan om vast te stellen dat de referentiepersoon geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU. Dit volstaat aldus om de beslissing te schragen.

Geheel ten overvloede aangaande het argument van verzoeker dat hij en de referentiepersoon wel op hetzelfde adres woonden, moet vastgesteld worden dat het adres op de kopie van de Italiaanse verblijfskaart inderdaad overeenkomt met het adres vermeld op de “mededelingen van gastvrijheid” ten aanzien van de referentiepersoon en ten aanzien van verzoeker. De Raad merkt evenwel op dat het bijzonder vreemd is dat enerzijds de referentiepersoon zijn Italiaans adres zoals vermeld op de voorgelegde identiteitskaart overeenkomt met “V. G. B. 1 te V.” en tegelijk een derde persoon blijkens de voorgelegde “mededelingen van gastvrijheid” zowel aan de referentiepersoon als aan verzoeker gedurende drie maanden op datzelfde adres “gastvrijheid heeft verleend”. Hoe dan ook en eveneens ten overvloede betreft het een zeer korte periode van drie maanden zodat de gemachtigde niet op onredelijke wijze stelt dat niet afdoende is aangetoond “dat betrokkene en de referentiepersoon in Italië een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd”.

Waar verzoeker er verder nog op wijst dat blijkens artikel 47/1 §1, 2° van de Vreemdelingenwet ook van tel is dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon toen hij in het land van herkomst verbleef, hij dienaangaande stukken heeft voorgelegd en de gemachtigde hieromtrent niet heeft gemotiveerd zodat de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn, herhaalt de Raad dat die wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en de Raad zoals supra gesteld gehouden is bij de toepassing van het nationale recht tot een unierechtconforme uitlegging in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn. De Raad moet binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie verzekeren. Hij kan enkel vaststellen dat de gemachtigde een toepassing heeft gemaakt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet die strookt met het door hem aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, zodat niet kan aangenomen worden dat de gemachtigde een incorrecte beoordeling heeft gemaakt van de pertinente gegevens of dat hij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Zoals supra reeds gesteld, volstaat de vaststelling van de gemachtigde dat noch wat betreft het verblijf van de referentiepersoon in Nederland, noch wat betreft zijn verblijfsrecht in Italië afdoende is aangetoond dat er sprake is van een

verblijfsrecht dat werd verworven “als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).”
Bijgevolg heeft verzoeker geen belang bij dit onderdeel van het middel.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker geen concreet middel aanvoert tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing gehandhaafd blijft.

Het enig middel is deels ongegrond en deels onontvankelijk aangezien het geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES